

๐

www.puendee.com

ไพรัชนิยาย

ร้านน้ำชาชื่อ “ดูฉบับ” เล่ม ๑ ● โสภาค สุวรรณ

ลงพิมพ์ในนิตยสารสกุลไทย พ.ศ. ๒๕๕๘-๒๕๕๙

พิมพ์รวมเล่มครั้งแรก : โดยสำนักพิมพ์เพื่อนดี, กรกฎาคม ๒๕๖๐

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : พิธาน เตชะนิติ

ราคาชุดละ : ๕๘๐ บาท (๒ เล่ม)

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

โสภาค สุวรรณ.

ร้านน้ำชาชื่อ “ดูฉบับ” เล่ม ๑.-กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๖๐.

๕๑๘ หน้า.

๑. ไพรัชนิยาย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-633-6

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

คอมพิวเตอร์ - ศิลปกรรม

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

วิญชน์ ตรีธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ

สมยงค์ กงใจ สุทธิรามา เสตรา

สำนักพิมพ์เพื่อนดี ในเครือบริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนภาศัพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

www.puendee.com

www.facebook.com/puendee

www.sakulthaionline.com

คำนำ

โสภาค สุวรรณ

ท่านผู้อ่านซึ่งเป็นกัลยาณมิตร ติดตามผลงานนวนิยายของข้าพเจ้าตั้งแต่เริ่มแรกจนถึงปัจจุบันอย่างสม่ำเสมอ ทุกวัน ทุกวัย ทั้งจากตัวอักษรในนิตยสารต่างๆ และเมื่อรวมพิมพ์เป็นเล่มโดยสำนักพิมพ์หลายแห่ง อีกบางท่านซึ่งมีโอกาสดำเนินพบปะสนทนาเยี่ยมเยียนตามบุรุษต่างๆ ในงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติกับข้าพเจ้าเมื่อโอกาสอำนวยให้ได้กลับมาเยี่ยมบ้านเกิดเมืองนอน

ผู้อ่านทุกท่านไม่ว่าจะเป็นรุ่น พ่อแม่ ปู่ย่า ตายาย หรือรุ่นลูก รุ่นหลานได้หยิบยื่นไมตรีจิต มิตรภาพ อุปลักษณ์คำคุณอุตหนุน ชื่อहनวนิยายของข้าพเจ้าเมื่อรวมพิมพ์เป็นเล่มตลอดมา...ล้วนนำความปลาบปลื้มยินดีและสำนึกถึงคุณค่ากำลังใจที่มีอาจเปรียบกับสิ่งใดได้เลย ให้เกิดกับข้าพเจ้าอย่างมากมายพอที่จะบอกตัวเองว่า ยังเกษียณอายุจากงานเขียนไม่ได้แน่ๆ เพราะยังมีแรงใจจากท่านผู้อ่าน อีกไฟและจินตนาการก็ยังพลุ่งพล่ง โชติช่วงซ้ชวาล

นับเป็นความสุขเกษมเปรมปรีดี ซึ่งมีได้ยิ่งหย่อนไปกว่าการปฏิบัติสมาธิ วิปัสสนา สวดมนต์ประจำวันเลย

ไพรัชนิยายทุกเรื่องของข้าพเจ้าต้องมีคำนำ...เรื่อง **ร้านน้ำชาชื่อ-“ดูมอนเบ”** ก็เฉกเช่นเดียวกัน

คำว่าคำนำนั้น ท่านผู้อ่านก็ทราบดีอยู่แล้ว เป็นการบอกกล่าวเกี่ยวกับงานเขียนเรื่องนั้นๆ ที่ผู้เขียนประสงค์จะบอกเล่าถึงความบันเทิง ความประทับใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่งเป็นพิเศษจนเกิดจินตนาการขึ้นมา ซึ่งก็รวมถึงการพูดถึงจุดประสงค์ในการสื่อสารถึงท่านผู้อ่านว่า คืออย่างไร อีกหลายๆ รายละเอียด หากมี...ไพรัชนิยายเรื่อง **ร้านน้ำชาชื่อ “ดูมอนเบ”** นอกจากจะมีคำนำแล้ว ยังมีคุณสมบัติพิเศษในความรู้สึกของข้าพเจ้าหลายประการ คือ...

๑. เรื่องของน้ำชา...การดื่มน้ำชาแบบที่เรียกว่า Afternoon Soiree

ซึ่งมีธรรมเนียมประเพณี มารยาทของชาวตะวันตก รวมไปถึงการแต่งกาย สถานที่ การจัดโต๊ะ เครื่องใช้ในกาณ์นี้ ไม่ว่าจะเป็นเครื่องกระเบื้อง เครื่องเงิน ทองเหลือง ผ้าปูโต๊ะ และบรรยากาศ

อาหาร-คาว หวานในโอกาสต่างๆในชีวิตประจำวันของผู้คนในโลกจาก ทวีปต่างๆ ทั้งเอเชีย แอฟริกา ยุโรป อเมริกา ตะวันออกกลาง และ เอเชียกลาง

สิ่งเหล่านี้มีรายละเอียดปลีกย่อยมากมาย ล้วนมีสีสันสวยงาม สดจะบรรยายได้ถูกต้องในความรู้สึกของข้าพเจ้า

๒. ประสบการณ์ส่วนตัวที่จุดไฟจินตนาการเรื่องของน้ำชา ให้โชติช่วง ในใจของข้าพเจ้า เริ่มตั้งแต่มีวัยเพียง ๖ ขวบ ใช้ชีวิตในต่างแดนกับครอบครัว พ่อแม่พี่น้อง...Afternoon Tea Soiree ที่โรงแรม Green Hotel กรุงร่างกุ้ง (Rangoon ประเทศพม่า) ปัจจุบันคือ เมียนมาร์ กับมารดา ของข้าพเจ้าตามลำพังสองคนแม่ลูก

ประสบการณ์เรื่องน้ำชาแบบเดียวกันนี้ที่ประทับใจอีกครั้งก็คือ Victorian Tea บนเขาสูงใกล้ Adam's Peak ณ โรงแรมนุวารา เอลเลีย กรุง Colombo ประเทศศรีลังกา กับพ่อและแม่ พร้อมครอบครัวของข้าพเจ้า เมื่อพ่อไปรับตำแหน่งราชการทูตที่ประเทศนั้น...นับเป็น Afternoon Soiree แบบอังกฤษแท้อีกหนึ่งแห่งหนึ่ง

๓. ๒๐ ปีที่แล้ว ข้าพเจ้ามีโอกาสได้รับความประทับใจจากเรื่องน้ำชา อย่างมากมายยิ่งกว่าประสบการณ์ครั้งใดๆ ที่เคยได้รับ

นั่นก็คือ ลูกสาวคนที่สอง 'น้องฟาง'...จากสารคดีจดหมายถึงคุณยาย ซึ่งเคยลงในนิตยสารรายสัปดาห์สตรีสาร คุณนิลวรรณ ปิ่นทองเป็นบรรณาธิการ เป็นเวลาหลายปี หรืออภิมรณรัช ศรีโสภาค โรสแลนสกี ได้ย้ายไปอยู่ที่รัฐโคโลราโด เมือง Boulder

ลูกสาวผู้รู้จัก รู้ใจแม่ของเขาดีว่า ผูกพันรักชอบการดื่มน้ำชาแบบ ดังกล่าวอย่างมากมากกว่าอาหารมื้ออื่นใด จึงชวนข้าพเจ้าด้วยประโยคและ ถ้อยคำที่เปรียบดั่งมีใครจุดพลุขึ้นในท้องฟ้า พร้อมกันหลายสิบครั้ง สำหรับ

ข้าพเจ้านั้นคือ พลุ่อันโชติช่วงในจินตนาการของข้าพเจ้าโดยแท้...

“Afternoon Soiree ที่ร้านน้ำชาแบบเอเชียกลาง ในเมือง Boulder ค่ะ...ชื่อ โบลเดอร์-ดูมอนเบ ที่เฮ้าส์ หรือ Choihona ในภาษาทาจิก...ร้านน้ำชาที่ว่านี้ เปิดมาได้ ๔-๕ ปี แล้วนะคะ...ฟางแนใจ แม่จะต้องหลงรักทันทีที่ได้เห็น ได้รู้เรื่องความเป็นมาของที่นี่ เพราะนั่นคือ ของขวัญจากชาวเมืองดูมอนเบ ที่มอบให้ชาวเมืองโบลเดอร์ หลังจากลงนามในสัญญาเมืองพี่เมืองน้องระหว่างประเทศ...”

ข้าพเจ้ามั่นใจ ท่านผู้อ่านหลายท่านที่มีโอกาสเยี่ยมชมร้านน้ำชาแห่งนี้ ซึ่งเป็นที่มาของแรงบันดาลใจและจินตนาการไพรัชนิยายเรื่องนี้ คงเห็นด้วยว่า Choihona แบบเอเชียกลางแห่งนี้ได้รวมความงามและคุณค่าของศิลปะประจำชาติของชาวทาจิก แห่งประเทศทาจิกิสถาน หลายล้านเข้าไว้ด้วยกันโดยฝีมือของบรรดาศิลปินแห่งชาติสาขาต่างๆ อย่างน่าอัศจรรย์ใจเพียงไร...

๔. นอกจากจินตนาการอันพลุ่งพลั่งโชติช่วงเหลือจะพรรณนาได้ถูกต้องที่เกิดขึ้นแล้ว ข้าพเจ้ายังมีความรู้สึกเชื่อมั่นอย่างแรงกล้า รวมทั้งประสบการณ์ส่วนตัวที่ต้องตรงกับเนื้อร้องของเพลงรักเพลงหนึ่งซึ่งประทับใจ และได้นำมาเสนอไว้ในตอนท้ายของนวนิยายภาคต้นของ **ร้านน้ำชาชื่อ “ดูมอนเบ”**

เพลงชื่อ “The Wonderful World of The Young” เป็นเพลงที่หมายถึงหัวใจซึ่งมีความรักระหว่างหญิง-ชาย อันจริงแท้และถูกต้องซึ่งทางโลก ทางธรรม อิกกุหมายครอบครวั คือหัวใจที่คงความหนุ่มสาว อ่อนวัยตลอดกาล ไม่แก่ชราตามสังขารและเวลาที่ล่วงเลยไป

ความหมายที่ตรงใจข้าพเจ้า ทั้งโดยส่วนตัว และงานเขียนของตนเอง ที่มั่นใจว่า ตราบใดที่หัวใจยังอบอุ่นหวนด้วยความรักดังกล่าว การเขียนนวนิยายรักอันหวานชื่นดุจหล่อหลอมไว้ด้วยสายธารแห่งน้ำผึ้ง ย่อมไม่มีวัยและกาลเวลาเป็นอุปสรรค

ไพรัชนิยายเรื่อง **ร้านน้ำชาชื่อ “ดูมอนเบ”** จึงมีแรงผลักดันให้ได้พิสูจน์การเขียนในแนวนี้อีกครั้งของตนเอง

ผลตอบรับจากท่านผู้อ่านผู้เป็นกัลยาณมิตร และแรงใจ ทั้งจากจดหมาย

อีเมล ตลอดจนเมตตาไมตรีของท่านบรรณาธิการนิตยสาร *สกุลไทย* คุณนรีภพ สวัสดิรักษ์ และคุณสุวรรณ ส่งเสริมสวัสดิ์ คอยส่งข่าวให้ทราบทางโทรศัพท์ทางไกลข้ามทวีป คือเมตตาดิจิตที่ข้าพเจ้าขอจำหลักไว้ในดวงใจ และความทรงจำตลอดไป

๕. ไพรัชนิยายเรื่องนี้เช่นกัน มีความพิเศษในใจข้าพเจ้าด้วยเป็นนวนิยายที่ลงพิมพ์ในนิตยสาร *สกุลไทย* ซึ่งดำรงคงอยู่กับท่านผู้อ่านอย่างยาวนาน หลายรุ่น หลายวัย เป็นเวลาถึง ๖๒ ปี

ร้านน้ำชาชื่อ “คุณอนเบ” ตอนที่ ๗๒ ลงพิมพ์ในฉบับสุดท้ายของนิตยสาร *สกุลไทยรายสัปดาห์* ฉบับที่ ๓๒๓๗ ประจำวันอังคารที่ ๑ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๕๙ ภาพปกพระบรมฉายาลักษณ์ของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช รัชกาลที่ ๙ โดยมีบรรณาธิการ คือ...คุณนรีภพ สวัสดิรักษ์ ก่อนจะอำลาจากแผงหนังสือ

ไพรัชนิยายเรื่องนี้จึงอยู่ในดวงใจข้าพเจ้าไม่ต่างจากนวนิยายเรื่องแรกที่ได้ลงพิมพ์ในนิตยสาร *สกุลไทยรายสัปดาห์*... ‘ตะวันลับฟ้า’ ซึ่งได้สร้างเป็นภาพยนตร์ถ่ายทำในสหรัฐอเมริกา เมื่อจบลงจากสกุลไทย บรรณาธิการอาวุโส คือ คุณสุภัทร สวัสดิรักษ์

เมื่อคุณสันติ ส่งเสริมสวัสดิ์ โดยมีคุณสุวรรณ ส่งเสริมสวัสดิ์เป็นผู้ติดต่อประสานงานกับคุณสายสัมพันธ์ นัตรพลรักษ์ ผู้จัดการธุรกิจและน้องสาวของข้าพเจ้า แจ้งให้ทราบว่า สำนักพิมพ์เพื่อนดี มีความประสงค์จะพิมพ์รวมเล่มไพรัชนิยายเรื่องนี้ โดยจะพิมพ์ภาคต้นก่อน แล้วติดตามด้วยภาคปลายอันเป็นตอนจบต่อไป

ข้าพเจ้ามีความยินดีอย่างยิ่ง และขอขอบคุณทุกท่านที่มีส่วนในการจัดพิมพ์รวมเล่มครั้งนี้ โดยเฉพาะท่านผู้อ่านผู้ไม่ตรีจิต อุปลัมภ์ผลงานของข้าพเจ้าอย่างสม่ำเสมอตลอดมา ทั้งจากนิตยสาร *สกุลไทย* และเมื่อจำหน่ายเป็นรวมเล่มทั้งสองภาค...

นอกจากนี้ ข้าพเจ้าต้องขอใจในความช่วยเหลือเรื่องข้อมูลสำคัญยิ่งของเรื่องราวในบางบท บางตอนในไพรัชนิยายเรื่องนี้ ที่ได้รับจากนักศึกษา

มหาวิทยาลัย Ohio State University ดังมีรายชื่อต่อไปนี้คือ Abigail Weekes, Bethany Boyd, Blaire Schuster, Emily Aman และ Mckenna Stewart

หากไม่เพราะไม่ตรึจิตในการให้ข้อมูลความเป็นไปร่วมสมัยของนักศึกษาในศตวรรษที่ ๒๑ ข้าพเจ้าจะไม่สามารถจำลองชีวิตจิตใจ อารมณ์ ทักษะคตกิจกรรมของตัวละครในเรื่องได้อย่างสมจริง เนื่องจากข้าพเจ้าได้ห่างเหินเหตุการณ์มานานเนิ่น ข้ามยุคสมัยไปมากพอควร...เคยเป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัยในยุโรปเท่านั้น

ข้าพเจ้าเป็นอีกคนหนึ่งที่เชื่อในการค้นคว้าทางการแพทย์ที่ว่า การอ่านออนไลน์จากอินเทอร์เน็ต หรือคอมพิวเตอร์ก็ดี มิได้มีไว้เพื่อการอ่านระยะยาวนานเป็นประจำ เช่นอ่านนิยาย ไตอาร์-หนังสือบนเน็ต เพราะจะทำให้สายตามนุษย์เสียหาย เกิดโรควุ้นลูกตาเสื่อม เพราะการใช้คอมพิวเตอร์ หรือโรคจอประสาทตาลอก

หนังสือที่พิมพ์จากกระดาษ ซึ่งผลิตมาจากธรรมชาติ จึงไม่เป็นอันตรายกับดวงตา และสายตามนุษย์ ซึ่งก็เป็นธรรมชาติเช่นกัน เกื้อกูลกันอย่างสมดุล ปราศจากภัยอันตรายแก่กัน เป็นสัจธรรมความจริงโดยแท้

ข้าพเจ้าจึงขออรรถค์ชวนเชิญให้ท่านทั้งหลายหวนกลับมาอ่านหนังสือกระดาษ รักษาสุขภาพดวงตาของท่านให้ใช้การได้ดีนานเท่านั้น

ขอให้ทุกท่านจงมีสุขภาพทางกายและใจ ตลอดจนดวงตาที่แข็งแรงตลอดไป

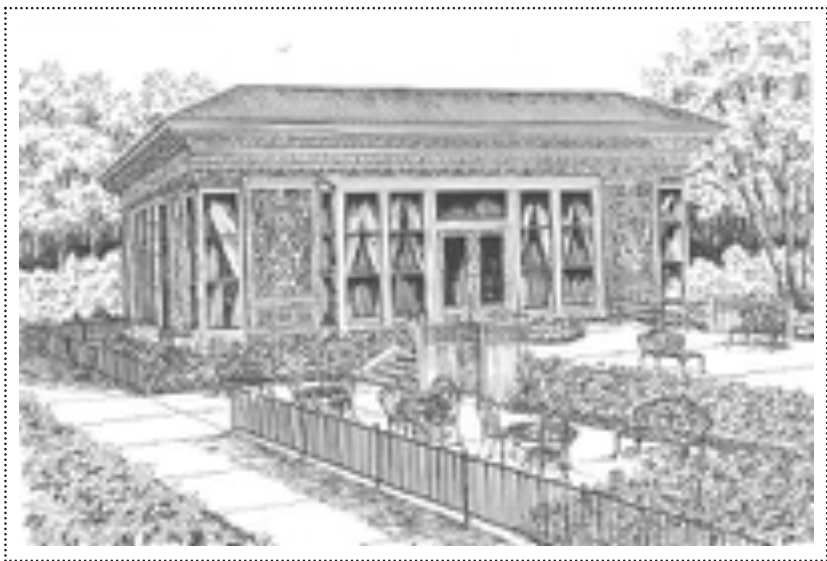
ด้วยความรัก-นับถือและปรารถนาดี

๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๐

Dayton, Ohio. U.S.A.

ร้านน้ำชาชื่อ “ดูมอนเบ”

(ภาคต้น)

ภาพลายเส้นของร้านน้ำชา

Samovar ของอลีนา

เสียงกาดัมน้ำบนเตาแก๊สในครัวเริ่มครวญครางผะแผ่วมาเข้าหู...
แผ่วเบาเสียงจนหล่อนไม่ใส่ใจรอ...เพราะรู้...อีกสักพักหรือก น้ำในกาจึงจะ
เดือด ส่งเสียงกรียวกราดใส่หูหล่อน หรือใครก็ตามที่เดินไปๆ มาๆ แถวนั้นให้
สะดุ้งผวา วิ่งปราดเข้าไปหา

เสียงเพลงจากกาอะลูมิเนียมบนเตาจึงถูกกลบด้วยเสียงเพลงเช่นกัน...
เสียงเพลงซึ่งผ่านริมฝีปากได้รูปงามคู่อิมเอิบเป็นสีชมพูระเรื่อจากสายโลหิตแห่ง
วัยต้นของสาวรุ่นวัย ๑๖ ผู้เพิ่งจะมีโอกาสกลับมาเยี่ยมบ้าน...รอบแรกของปีนี้
ไม่ใช่ซี...ยังไม่ครบสิบหกติดด้วยซ้ำ...อีกตั้งสองวันจึงจะถึงวันเกิดแท้จริง
วันที่หล่อนจะสามารถเชิดหน้าบอใครต่อใครทั้งหลายได้อย่างเต็มปากเต็มคำ
...ใครที่อลีนาโกรธ เกลียด ไม่รัก ไม่ชอบ ทั้งที่แสดงออกด้วยกิริยาอาการ
ของคนใบ้ ซึ่งก็คือไม่สามารถบอกเล่าเก้าสิบเป็นภาษามนุษย์ หรือต้องกด
เก็บไว้ในใจไม่แสดงออกด้วยวิธีใดทั้งสิ้น

เหตุผลสำคัญที่เป็นเช่นนี้ มันก็มีอยู่...เพราะสองคนในจำนวนเหล่านั้น
คนหนึ่งก็คือ 'คุณแม่เลี้ยง' หรือคุณนายเฟลีนพิศ ภรรยาถูกต้องตามกฎหมาย
ของพ่อ...คนที่สอง...ผู้มีลูกติดมาจากสามีผู้เสียชีวิตไปแล้วหนึ่งคน หรือพิม-
พิกา ซึ่งหล่อนถูกกำหนดให้เรียกว่า... 'พีมิม'

คนต่อมา มีชื่อใครอื่น นอกจากพ่อของหล่อนเอง...เกลียดโกรธเป็น
นักหนา เมื่อพ่อและคุณแม่เลี้ยง ผู้เข้ามาอยู่ร่วมบ้านเดียวกับหล่อน ภายหลัง
แม่สุดที่รักตั้งดวงใจจากโลกนี้ไปเมื่อหล่อนมีอายุเพียงสิบสองปี

พ่อและคุณแม่เลี้ยงเห็นชอบร่วมกัน โดยไม่รับฟังความรู้สึกของหล่อน
ว่าเป็นเด็กเช่นมันใด...ส่งหล่อนเข้าไปอยู่ในโรงเรียนประจำอันเข้มงวดกดขี่
แทบกระดิกตัวไม่ได้ของแม่ซีฝรั่ง...

ฝรั่งล้วนๆ จริงๆ เสียด้วย เพราะครั้งนั้น เมื่อหล่อนไซซ์โตไซซ์หัวกระ-

เป่าเดินทาง กระเป่าเรียน และตุ๊กตาทมิแก่่าเก็บเดินก้มหน้า ซ่อนน้ำตาที่ท่วมล้นอยู่เต็มไปทั้งโพรงอก จนมันเอ่อขึ้นมาต่อต้านในลำคอ แล้วทำท่าจะทะลักทลายไม่ต่างจากทำนบ หรือเขื่อนพังให้ได้นั้น

ครั้งนั้น...โรงเรียนคอนแวนต์แถวๆ บางรัก สีลม มีแต่แม่ซีฝรั่ง เป็นชาวฝรั่งเศสมากที่สุด นอกเหนือจากที่เป็นชาวอังกฤษ...ภาคพื้นยุโรป หรือมาไกลจากอเมริกา...มาดำรงตำแหน่งแม่อธิการ ส่วนคุณครูใหญ่ แม้จะมีได้เป็นแม่ซีแต่ชุดขาวสะอาดยาวกลมเท้า ที่เอวห้อยลูกประคำยาวๆ มีไม้กางเขนและพระเยซูเจ้าที่ปลายสุดด้านหนึ่ง ยังหมวกปีกกว้างสีขาวลงแป้งแข็งที่เปิดดวงหน้าเท่านั้น ไม่เห็นผมแม่แต่เส้นเดียว

คุณครูใหญ่ของโรงเรียนคอนแวนต์ที่พ่อและคุณแม่เลี้ยงจัดการฝากฝัง หล่อนไว้ยาวนานติดต่อกันไป ตั้งแต่หล่อนกำพร้าแม่ จนจบมัธยมแปดเมื่ออายุย่างสิบหกนั้น ก็เป็นลูกครึ่งไทย-ฝรั่งเศส มิใช่หญิงไทยเต็มใบ

ใช่แล้ว...เฉกเช่นเดียวกับกับแม่ เพียงแต่แม่ของหล่อนมิใช่ชาวฝรั่งเศส อังกฤษ ดัตช์...หรือที่ใครๆ มักเดากันไปตามถนัด ไม่มีใครทายถูกต้องตรงความเป็นจริงแม้แต่คนเดียว

เนื่องจากชาติบ้านเมืองถิ่นที่เกิดของแม่ ออกจะห่างไกลความรู้สึกคุ้นเคยของผู้คนส่วนใหญ่ค่อนข้างมาก...แถมการปกครอง การเมือง ก็คนละซั้วกับโลกประชาธิปไตยของคนไทย ซึ่งมันคงในความรู้สึกของหล่อนและประชาชนทั้งประเทศว่า...ประชาธิปไตยของไทยก็คือ การที่เรามีพระมหากษัตริย์เป็นองค์พระประมุข ทรงเป็นองค์พระประมุขที่แท้จริง

ต่างจากบ้านเกิดเมืองนอนของแม่ ที่การเมืองพลิกผันมาเป็นการปกครองแบบคอมมิวนิสต์ เตือดร้อนถึงแม่ ป้า ปู่ย่า ตายาย ข้างแม่ต้องลี้ภัยการเมืองข้ามมหาสมุทรหลายพันไมล์

จากเซนต์ปีเตอร์สเบิร์กไปยังเทือกเขาร็อกกี เหมือนมีพระเป็นเจ้าผู้ทรงอำนาจยิ่งใหญ่ หรือฟ้าดินลิขิตให้ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไป...เฉกเช่นที่เพื่อนรักคนไทย เพื่อนร่วมหอพักในมหาวิทยาลัยของแม่...ป้ามุก...หรือมุกดา เคยพูดไว้

‘นี่นา...ไม่ต้องคิดอะไรมากหรอกนะจ๊ะ...ถ้าเธอไม่ลี้ภัยพวกคอมมิวนิสต์ มาที่นี่ ป่านนี้ ปู่ย่า ตายาย ตัวเธอ พี่น้อง ก็คงถูกเนรเทศไปอยู่ไซบีเรีย นานแล้ว...เธอจะไม่มีโอกาสพบคุณนิกโก้ ไม่ได้มีลูกสาวน่ารักที่เธอเคยฝัน ถึงเขานานมาแล้ว...The Little Noble One ว่างละจ๊ะ..’

นั่นเป็นคำพูดแบบปะเหลาะประโลมใจของป้ามุก สมัยที่ป้าเจ้าก็เจ้า- การ นึกอยากจะแนะนำเพื่อนหนุ่มชาวไทย ผู้กำลังทำปริญญาเอก...พีเอชดี ทางกฎหมาย รัฐศาสตร์การปกครอง...ให้เขารู้จักสาวสวยชาวรัสเซีย เพื่อนรัก สุดซึ้งที่เหมือนกับว่า เคยเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่ชาติที่แล้ว...ถอยหลังไปอีก สอง-สามชาติแบบนั้นเลย

‘แม่ของลีน่า...เขาเป็นสาวคลาสสิกนะจ๊ะ’ ป้ามุกเล่าความเก่าให้หล่อน ฟังได้อย่างไม่เบื่อ ไม่ตกหล่นหลงลืมแม้แต่วรรคตอนเดียวได้อย่างน่าอัศจรรย์ เป็นที่สุด

‘นี่นา ในภาษารัสเซียแปลว่า ความงาม...ลีนารู้มั้ยจ๊ะว่า แม่ของหนู ก็สวยงามสมชื่อ...รูปร่างเขาเหมือนผู้หญิงตะวันออก โปรง บาง...เอวเล็กนิด หนึ่ง...ผิวขาวนวลยังกับกระเบื้อง...คุณย่ากับคุณยายของแม่...คุณทวดของ ลีน่าซึ้นะ...หนูจำได้ไหมจ๊ะ เรื่องของนางสนองพระโอรสรัชของซาร์นี่ที่ราชสำนัก ของพระราชวงศ์โรมานอฟ...Frelina ที่มาจากคำในภาษาเยอรมัน...Fraulein หรือหญิงสาวตั้งแต่อายุ ๑๘ ปีขึ้นไปที่เป็นธิดาข้าราชการ นายทหารระดับ สูง ถวายตัวเป็น Frelina ในพระองค์ มีถึง ๒๕๐ คน จะถวายงานซาร์นี่ จนกว่าจะถึงเวลาสมรสออกเรือน จึงจะถวายบังคมลาออก...แม่เล่าให้ป้าฟัง ...ลีน่าจำได้มั้ยจ๊ะ...ก็สมัยที่ป้ายังอยู่หอพักในมหาวิทยาลัยเดียวกับแม่ของ หนู...เรื่องเก่าๆ สมัยรัสเซียยังมีพระเจ้าซาร์ ป้าฟังได้ไม่เบื่อ’

แม่หรือป้า ย่า ยายของหล่อน ก็เหมือนชาวอเมริกันทั่วไปที่ยังคง รักษา รากเหง้า ขนบธรรมเนียม ประเพณีของบรรพบุรุษเมื่อแรกเดินทาง ข้ามน้ำข้ามมหาสมุทรมาถึงประเทศใหม่อย่างมั่นคง

ไม่ว่าอิตาลี เยอรมัน อังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมัน ชาวอเมริกัน สวีเดน...อเมริกากลาง และอเมริกาใต้ จนมาถึงชนชาติตะวันออกกลาง อีก

เอเชียทั้งหลาย และแอฟริกา

ความมั่งคั่ง และเอกลักษณ์อันหลากหลาย ช่วยหล่อหลอมความเป็นสากล ความเข้าใจ ยอมรับ และนับถือในสิ่งที่ทุกคนมีร่วมกันในฐานะที่เป็นมนุษย์ ประชากรของโลกในสหรัฐอเมริกา

‘แม่บอกป้าว่า...คุณย่า คุณยาย...บานูชก้าของแม่ ท่านไม่เต็มใจ ไม่พอใจเลยที่พ่อทำให้แม่รัก...หลงรักจนตามไปเมืองไทย...เถอะ...’ หล่อนจำได้อีกเหมือนกัน ป้ามุกดาพูดเรื่องนี้คราใด น้ำตาออกมามากล้นใจเต็มไปหมด

ถึงแม่จะส่งรูปลูกสาวไปให้ชม...ลูกสาวผิวยังกับผ้าไหม แต่หัวต้อชะมัดที่แม่ตั้งชื่อว่า อลิษา ในภาษารัสเซียเขาแปลเอาไว้เพราะฝรั่งเขี้ยว...อ้อ...ทั้งโก้ ทั้งเพราะจับใจ...อลิษามาจาก Adelaide ใกล้เคียง แปลว่า The Little Noble One...ถ้าเรียกเล่นๆ ในครอบครัวก็ใช้ว่า ลิษา...หรืออัลยา...แต่พ่อของหนูบอกว่า ในภาษาไทยก็มีอลิษา แต่แปลว่าแคล้วคล่องว่องไว...ป้ากับแม่ชอบคำแปลของรัสเซียมากกว่า...’

ไม่ใช่แม่และป้ามุกเท่านั้น บานูชก้าที่ตั้งบ้านเรือนอยู่แถวเทือกเขาร็อคกี้ ในเมืองสวยงามแถบหุบเขาก็อชอบ...เพราะจะว่าไปแล้ว บานูชก้าทั้งสองผู้เคยเป็น Frelina ก่อนจะแต่งงาน ก็ได้รับพระมหากรุณาธิคุณ ให้เข้าไปเป็นนักเรียนหลวงที่ Smolny Institute

คงจะเหมือนที่บ้านเกิดเมืองนอนของพ่อ...เมืองไทย...ราชสำนักไทยคนแต่ก่อนส่งลูกสาวหลานสาวเข้าวัง...ไปถวายตัว

อลิษานอนใจเฮือก...บานูชก้า หรือย่า ยายของแม่ไม่มีวันยกโทษให้พ่อเด็ดขาด เถอะ...แม่จะได้ข่าวว่าพ่อได้รับการบรรจุเป็นข้าราชการกระทรวงมหาดไทย กรมการปกครอง

พ่อหล่อนมีโชควาสนาในทางการงานคนหนึ่ง เรียกว่าโดดเด่นเหนือญาติพี่น้องก็แล้วกัน แต่บานูชก้าทั้งสองที่ปักหลักอยู่ในเมืองแถบหุบเขาร็อคกี้ ไม่ยอมเลิกล้มความคิดที่ว่า พ่อเป็นต้นเหตุให้แม่ของหล่อนอายุสั้นต้องเสียชีวิตด้วยโรคไตเฉียบพลัน ที่เกิดขณะตั้งครรภ์ลูกคนที่สอง ยังไม่ครบกำหนดคลอด

อลิษาไม่มีวันลืมเช่นกันว่า ความรู้สึกของหล่อนเมื่อรับรู้ว่า...จะมีน้อง

...จะได้เป็นพี่สาวคนโต มีน้องเมื่อตัวเองแก่กว่าน้องตั้งสิบสองปี เป็นความ
ตื่นเต้นยินดีเพียงไร

ความจริง จะว่าไปแล้ว ก่อนหน้านั้น หล่อนก็เกือบจะได้เป็นที่สอง-
สามครั้ง...ถ้าแม่ไม่แท้ง...ปานนี้...อลีนาจะมีน้องหลายคน สามหรือสี่ คง
สนุกพิลึก...ชีวิตหล่อนจะไม่เหงา ไม่ว่าจะเหว...ไม่อ้างว้างเหมือนถูกลอยแพ
กลางมหาสมุทร

อะไรอีก...ในอกในใจหล่อนลึกๆ ลงไปจนถึงก้นบึ้งของหัวใจทั้งสี่ห้อง
ยังมีอะไรที่น่าเกลียด น่ากลัวแอบซ่อนอีก...อะไรที่พูดกับใครไม่ได้เลย แต่
มีความเหงา ว่าเหว อ้างว้าง เจ็บปวด หวาดกลัวในสิ่งที่มักจะมาถึงอย่างไม่
คาดฝัน...เช่น...การจากไปของแม่สุดที่รัก

โธ่เอ๊ย...ใครบ้างจะไม่รู้สึกเศร้าเช่นหล่อน...อยู่ๆ ความสุขก็หายวับไปกับ
ตา มีความทุกข์แสนสาหัสกระซกมันไปจากชีวิตจิตใจของหล่อนอย่างไม่
ปรานี...

พ่อรักแม่มาก ทำไมหล่อนจะไม่รู้ แต่ป้ามุกมีเหตุผลแบบผู้ใหญ่
อธิบายให้เด็กผู้หญิงอายุสิบสองขวบฟัง เมื่อหล่อนสับสนงุนงง ออกฤทธิ์เดช
เมื่อเพื่อนฝูงที่โรงเรียนเรียกขาน...

‘ซินเดอเรลลา มีแม่เลี้ยงแล้วใช่ไหม...’

อลีนาเกลียดเพื่อนพวกนั้น เกลียดบ้านที่เคยรักจับใจ เพราะมีแม่ พ่อ
และตัวเองพร้อมหน้า...บ้านหลังเดิม มีคุณแม่เลี้ยงกับลูกติดของเธออีกคนที่
แก่กว่าอลีนาห้า-หกปี มีหลานชายของคุณแม่เลี้ยงตามมาสมทบ...ไม่มี
ความอบอุ่นไอรักหลงเหลือ

‘ฉันไม่ใช่ซินเดอเรลลา’ หล่อนสวนกลับไป พร้อมความโกรธ เกลียด
พ่อ ที่ตัดสินใจพาหล่อนไปคุมขังเหมือนนักโทษในโรงเรียนประจำ...นับครั้ง
ได้เลยว่า หล่อนได้พบพ่อ ได้กลับบ้านกี่ครั้ง

คอนแวนต์ที่มีแม่ชีฝรั่งผิวขาว นัยน์ตาสีฟ้าบ้าง น้ำตาลบ้าง คล้าย
บาบุง้าของแม่ที่อยู่ในหุบเขาหรือคักี้ คนผิวขาวไม่ว่าจะเผ่าพันธุ์อะไร ดูคล้าย
กันหมด เหมือนคนตะวันออกนั่นเอง

‘โรงเรียนประจำนี่ ดีที่สุดแล้วละค่ะ’ คุณแม่เลี้ยงนี่เองเป็นต้นตำรับ เรื่องที่พ่อตัดสินใจครั้งนี้... ‘คุณจะต้องไปทำงาน รับตำแหน่งใหม่ ผู้ว่าราชการ จังหวัดตั้ง สำคัญของภาค ทั้งงานราษฎร์ งานหลวง ฉันทเองก็ต้องทำงาน สนับสนุนคุณ...ไม่มีเวลาตามดูตามควบคุมลูกสาวของคุณหรอกค่ะ..’

‘โหมละ...ชีวิตหลอนช่างน่าสนยิ่งกว่านวนิยายหลายเรื่องที่ยืดสุดตั้ง ทางจอแก้วเขี้ยวนะนี่...เรื่องแม่เลี้ยงกับลูกเลี้ยงที่แสนจะรักกันปานจะกลืน ผู้คนก็ไม่ชอบเสียอีก เป็นอย่างนั้นไป

‘สิบสองนี้ ้วยอันตรายแล้วนะค่ะ’ คุณแม่เลี้ยงเทศะแนนสมทบ ‘นก ไม่บินกลับรัง ลูกสาวคุณก็ไม่เข้าบ้าน ถ้าคุณไม่ยอมเป็นข่าวเรื่องงามหน้า ทั้งหลายละก็...โรงเรียนประจำดีที่สุด...อ้อ...คุณต้องสั่งทางโรงเรียนด้วยนะค่ะ ว่า ไม่ให้ใครมารับแม่สีนา นอกจากจะได้รับมอบหมายจากเราเท่านั้น’

คุณแม่เลี้ยงเธอหมายถึงป่ามุกแน่นอน ป่ามุกดาผู้ทำงานเป็นนักสังคม สงเคราะห์ของมูลนิธิเด็กกำพร้าไม่ไกลบ้านในกรุงเทพฯ...บ้านหลังเดิมที่บัดนี้ ขาดรัก ขาดที่พึ่งทางใจอย่างรุนแรง พ่อมีที่พักประจำถาวรของทางการ ที่ หลอนได้ยื่นเขาเรียกว่า... ‘จวน’ ...พ่อและคุณแม่เลี้ยงที่ไปๆ มาๆ เป็นประจำ

จวนผู้ว่าราชการจังหวัดแห่งนั้น ที่แต่เดิมเคยเป็นที่อยู่ของเจ้านาย หรือเจ้าเมืองอะไรนี่แหละ...หลอนไม่สนใจแม้แต่นิดเดียว...ก็ในหัวใจมีแต่ ความเหงา ว่าเหว

โกรธ...เกลียด พ่อ...คุณแม่เลี้ยง ลูกสาว หลานชายของคุณเพลินพิศ ...คอยดู...คอยดูเถอะ...ถ้าหลอนเรียนจบมัธยมแปดเมื่อไหร่ละก็...เป็นไปได้ เห็นดีกันบ้างหรอก นี่หลอนก็รีบเรียนเร่ง จนได้พาสชั้นถึงสองครั้ง สามครา ...พ่อเข้าใจผิดคิดว่าหลอนขยันเล่าเรียน จนถึงกับวาดภาพอนาคตอย่างงาม หลรุเร็ด ลูกเอาถ่านขนาดนี้ พ่อแม่คนไหนจะไม่ดีใจ

‘สีนา เรียนอะไรดีล่ะ พ่อไม่เสียตายนะเลย ถ้าสีนาจะเรียนที่ไหน แต่มหาวิทยาลัยของรัฐ สอบเอนทรานซ์ได้ก็ดีนะลูก...เรียนวิศวกรรม...หมอ ...เภสัชกร...สถาปนิกก็ดี’

ฮืม...เรื่องอะไรจะบอกให้พ่อรู้ว่า หลอนจะไม่เรียนอะไรต่อมิอะไรที่พ่อว่า

เป็นอันขาด พ่อหล่อนคนเดียวเมื่อไหร่ พ่อแม่ทั้งประเทศไทยกระมัง คิดเหมือนๆ กัน อยากให้ลูกเรียนวิชามีอาชีพแบบเดียวกัน...นี่จะมีอะไรที่น่าเบื่อ ยิ่งไปกว่านี้อีกไหม...

* * *

“คุณลีคะ...คุณ...ลี...น้ำเดือดแล้ว...คุณลี...”

อลีนาสะดุ้ง เสียงกาน้ำบนเตาในครัวกรีดร้องอย่างกรี้ยวกราดจนแทบแก้วหู แต่ไม่ถึงกับลั่นเปรี๊ยะๆ...แบบหลังนั้นต้องเปรียบเทียบกับเสียงคุณแม่เลี้ยงของหล่อน ถึงจะค่อยใกล้เคียงหน่อย

คุณเพลินพิศ หรือคุณแม่เลี้ยง คนเดียวกันนั้นแหละ...ตามปกติจะระมัดระวังมิให้เปลวไฟลน พูดจกกับหล่อนด้วยสำเนียงแบบเสียงกาน้ำร้อนเดือดคลั่งๆ อยู่บนเตา นอกจากจะเหลืออดเหลือทนจริงๆ เวลาอลีนาयोगกริบๆ เข้าบ้าน ช่วงโรงเรียนประจำ เด็กนักเรียนทั้งประจำและไป-มาปิดภาคประจำปี

ลูกเลี้ยงหัวดีคนนี้ไม่เคยอยู่บ้าน แต่ออกไปเตร็ดเตร่กับเพื่อน ๒-๓ คน กว่าจะกลับมาให้เห็นหน้า ก็...โน่น...นกกาบินกลับรัง ฉียดเวลารถของพ่อจะกลับจากกระทรวงโน่น...พ่อก็มีคนขับรถประจำตัว เป็นเจ้าหน้าที่หรือเขาจะเรียกอะไรก็ช่างเถอะ หล่อนรู้เพียงว่า เขาจะมารอขับรถให้พ่อทุกเช้า และจะมาส่งตอนเย็นย่ำค่ำแล้ว เขาจึงจะกลับบ้านตัวเอง...เขาชื่อนายบุญส่ง มีรถมอเตอร์ไซค์เก๋ๆ คันหนึ่งเป็นสมบัติส่วนตัว เขาแต่งเครื่องแบบสีน้ำตาลทั้งกางเกง เสื้อ เรีบร้อย...มีมารยาทของคนขับรถครบถ้วน

แม้บ้านคนเดิมของครอบครัวจะเตรียมอาหารเข้าไว้ให้นายบุญส่งทุกวัน...ทันทีที่เขามาถึง ก็หกโมงเช้านั่นแหละ...พ่อหล่อนเป็นคนตรงต่อเวลาอย่างที่สุดคนหนึ่ง...เป็นข้าราชการที่มีประวัติงดงาม สะอาดสะอาด ไม่ยอมเป็นลูกหลานเนรคุณ ทำสิ่งใดให้บรรพบุรุษและวงศ์ตระกูลเสื่อมเสียมัวหมอง

อลีนาตระหนักในเรื่องนี้ได้อยู่ เพราะพ่อกับแม่สุดที่รักพูดให้ฟังบ่อยๆ เมื่อครั้งที่บ้านหลังนี้ยังอบอุ่นด้วยไอระเหยของพ่อแม่ลูก ไม่หนาวเย็น ว้าเหว่ อ่างว่างเช่นทุกวันนี้

หล่อนเติบโต จำความได้ ก็เริ่มพูดภาษาไทยกับพ่อและป้ามุก ที่ไปมาหาสู่เป็นประจำ เพราะมูลนิธิอยู่สุดถนนสายนี้เอง...อลีนาเดินไปเที่ยวกับแม่...ซึ่งจักรยานสองล้อไปเล่นกับเด็กกำพร้าที่นั่นเสมอ...

ใช่...หล่อนยังพูดภาษาฝรั่งเศสกับแม่...ภาษาที่แม่เล่าว่า

'ครอบครัวแม่ที่อพยพมาจากรัสเซีย...เซนต์ปีเตอส์เบิร์ก...ข้าราชการสำนักใช้ภาษาฝรั่งเศสนะจะ ทุกคนในบ้านในครอบครัวของบาบุชก้าทาเทียนา หรือที่หลานๆเรียก Tanya และ บาบุชก้าลูตมิลลา หรือย่า Mila พูดภาษาฝรั่งเศส และภาษาอื่นๆ อีก...สาม-สี่ภาษานะลูก'

อลีนาค่อยๆยกกาน้ำร้อนลงจากเตาอย่างระมัดระวัง ใจทั้งดวงเศร้าหมอง ล้าลึก ทุกครั้งที่นึกถึงแม่สุดที่รัก...แม่กับหล่อนมีกิจกรรมประสาแม่กับลูกสาวที่ใกล้ชิด สนุกสนาน ตื่นเต้นด้วยกันตั้งแต่จำความได้

เรื่องสนุกที่สุดก็คือ งานน้ำชาของตุ๊กตุนตุ๊กตาที่หล่อนซื้อมานั่งล้อมวงรอบโต๊ะเก้าอี้ชุดหวาย ขนาดพอเหมาะพอเจาะกับวัยเด็กหญิง ตั้งแต่ ๓-๑๐ ขวบ

เก้าอี้หวายที่พ่อสั่งทำเป็นพิเศษจากฝีมือนักโทษในคุก...คุกไหนไม่รู้เหมือนกัน เพราะหล่อนยังเล็กเกินกว่าจะตั้งคำถามกว้างๆ แบบนั้น...เรื่องสนุกน่าสนใจอยู่ที่กล่องสมบัติส่วนตัวของแม่ และหีบขนาดกลางสองใบ

ข้างในหีบสองใบที่ว่า แม่เก็บกล่องตุ๊กตากระดาษ ซึ่งแม่วาดไว้เล่นออกแบบเสื้อผ้า ลงสีอย่างสวยงาม...งามเสียจนใครๆ ที่เคยเห็นเกือบเข้าใจผิดคิดว่าเป็นภาพพิมพ์ลงสียุคเก่าเก็บครั้งคุณทวด หรือบาบุชก้ายังสาว...ยังเป็นนักเรียนสาวชาววัง ที่ Smolny Institute...ติดตามเจ้านายผู้หญิง และราชสำนักฝ่ายในไปที่ Tsarskoye หรือ Tsar's Village ซึ่งอยู่ห่างจากกรุงเซนต์ปีเตอส์เบิร์กเพียงไม่กี่ไมล์...

อีกแล้ว...ขอบตาทั้งคู่ของอลีนาขึ้นเข็มนขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้...หล่อนกำลังคิดถึงแม่ ขณะรินน้ำร้อนเพ็งเดือดหมาดๆ ลงในกาน้ำชาใบย่อม...ชาจำนวนพอเหมาะพอดีที่แม่สอนให้เลือก สอนอย่างละเอียดลออ ถี่ถ้วน ราวกับว่าเรื่องเหล่านี้มีวิชาการมากมายหลากหลาย ศึกษาไม่รู้จบ...เรื่องของน้ำชา...

มันก็น่าจะเป็นเช่นนั้น สำหรับเด็กหญิงเล็กๆ สักคนที่เติบโตอย่างมีความสุขกับงานเลี้ยงน้ำชาสนุกๆ ที่มีชื่อเสียงสุดจะโรแมนติกนักหนา...มีแม่ที่สามารถปรับเปลี่ยน แบ่งเวลามาสนใจใกล้ชิด เป็นเพื่อนเล่น ขณะเดียวกันก็เป็นขุมความรู้รอบมากมาย ล้นเหลือ ที่หาอ่านจากหนังสือไม่ได้

ความรู้รอบ ที่มาจากประสบการณ์ จากปากคำของผู้ใหญ่...بابุซก้า ย่า ยาย ผู้เคยมีชีวิตความเป็นอยู่ คล้ายเรื่องราวที่นักประพันธ์มีชื่อ นักเขียนนวนิยายอมตะที่นักอ่านตามอ่านกันต่อมาทุกยุคสมัย อย่างไม่เสื่อมความนิยม...นวนิยายคลาสสิก เพลงอมตะก้องโลก ภาพเขียนฝีมือจิตรกรเอก

แม้กระทั่งบันทึกของหญิงชายผู้ถ่ายทอดวิถีชีวิต ความเป็นไปของผู้คน บ้านเมือง ประวัติศาสตร์ จากประสบการณ์ของตนเอง...

ห้านาที...หล่นตั้งเวลา เริ่มตั้งแตรินน้ำเดือดในกาอย่างระมัดระวัง... ในหีบสมบัติส่วนตัวของแม่ยังมีข้าวของอีกมากมายหลากหลาย ที่อลีนาทั้งรักและหวงแหนทุกลมหายใจเข้า-ออก

ชิ้นหนึ่งที่สำคัญสุดยอดก็คือ กาดม่น้ำโบราณใบเชิงแบบรัสเซียแท้ ที่แม่มอบให้ แล้วเล่าว่า...

'เขาเรียก Samovar ไงล่ะจ๊ะลูก...เป็นของเก่าประจำครอบครัวของبابุซก้า Tanya และ Mila...ย่ามิลา เคยเห็น Samovar ที่งามที่สุดใบหนึ่งเป็นเงินแท้ ของ ซาเวริช Alexander Alexandrovich ที่เซนต์ปีเตอ์สเบิร์ก...แต่ Samovar ใบนี้เป็นของลูก...อลีนาจ๊ะ'

ลวดลายของร้านน้ำชา

๒

ห่านที่พอดิบพอดี เมื่ออสินาจ่อยๆ รินน้ำชาลงในถ้วยกระเบื้องเนื้อดี
ของหล่อน...ของหล่อนแต่ผู้เดียวจริงๆ เสียด้วย

แน่ละ ก็ทั้งถ้วยและจานรองเข้าชุดที่มีสำหรับผู้ดื่มหกคนเป็นของแม่
ห่อรวมกันไว้ในกล่องแข็งแรง เป็นชุดที่แม่รักนักหนา แล้วยังอธิบายถึงความ
เป็นมาของมันอย่างนุ่มนวล ด้วยเสียงชวนฟังคล้ายความเนียนละไมของผิว
กระเบื้อง The English Bone China ชุดนั้น

เอาอีกแล้วไงเรา...อสินาถอนใจลึกๆ ในอก ความเศร้าว่าแห้ว อ่างว้าง
หรือสนุกสนานของคนวัยรุ่น ยากจะปรับให้เป็นกลางเช่นคนโตๆ เพราะมัน
มีฮอริโมนชื่อเป็นการเป็นงานว่าอะไร หล่อนไม่รู้ โพลไปรู้จักชื่อที่เพื่อนสาว
ในรั้วโรงเรียน...ไม่ใช่...ไม่ใช่อย่างเด็ดขาด ไม่มีรู้อย่างที่ใครๆ เข้าใจสักหน่อย

โธ่เอ๊ย...กำแพงโรงเรียนคอนแวนต์ที่หล่อนเป็นนักเรียนประจำมาตั้งแต
อายุได้สิบกว่าขวบนั้นนะ ก่ออิฐฉาบปูน ทาสีเทาต่างหาก...สีเทาที่คล้ายกับ
สีท้องฟ้ายามมีเมฆ หมอก ฟ้าฝน ไร่แดด แล้วก็สูงคอดั่งป่า

นี่ก็ออกแล้ว อสินาบอกตัวเอง...ฮอริโมนตัวการที่เชื่อว่ามืออิทธิพลทำให้
สาวหนุ่มวัยรุ่น มีอาการ 'บ้า' ได้หลายแบบนั้น...เพื่อนที่โรงเรียนสั่งการให้
หล่อนไปค้นคว้ามามีใจได้ว่าชื่ออะไร มันจะยากอะไรสำหรับ 'हनอนหนังสือ'
ตัวที่ชื่ออสินา

แน่ละ เรื่องแค่นี้ยิ่งกว่าปอกกล้วยเข้าปากเสียอีก เพื่อนฝูงกลุ่มที่รัก
ชอบของหล่อนมีอยู่ไม่กี่คน ล้วนแล้วแต่มีประวัติ พฤติกรรม ฤทธิ์เดช
และตึกร้างของโทษานุโทษที่คุณครูใหญ่ หรือแม่ชีฝรั่งชาติต่างๆ คาดโทษระดับ
ใกล้เคียงกันทั้งสิ้น

โทษทัณฑ์ที่ประจานความผิดของนักโทษ...โอ๊ย...ไม่ใช่...นักเรียนกลุ่ม
บ๊วยของชั้นได้ตื่นก็คือ การถูกคุกเข่าบนพื้นกระเบื้องแข็งๆ หน้าห้องครูใหญ่

ซึ่งแน่ละ มีคนเดินผ่านไปมาตลอดเวลา ตั้งแต่เช้าจนเย็น โรงเรียนเล็ก

ห้องที่อยู่ห่างจากห้องรับประทานอาหารใหญ่โต กว้างขวาง ดูเป็นระเบียบเรียบร้อยของแม่ชีทุกท่าน ผู้มีหน้าที่สอนหนังสือ...ภาษาต่างประเทศ สองภาษา อังกฤษ ฝรั่งเศส ไม่นับภาษาไทย ซึ่งมีครูคนไทยประจำวิชาต่างๆ ทำหน้าที่

‘เขาเรียกเช็ทซ์ฮอร์โมน’ อลิษาได้คำตอบกลับมาให้เพื่อนทันทอกทันใจ เพราะความเป็นหนอนหนังสือของหล่อนตั้งแต่เกิดจำความได้ก็ไม่ผิดนัก

ก่อนแม่เสียชีวิต ลากจากโลกกลับไปเฝ้าพระผู้เป็นเจ้าในสวรรค์ แม่ได้ปลุกฝังเรื่องการอ่านหนังสืออย่างเหนียวแน่นจนเข้าเนื้อเข้าหนัง และจิตวิญญาณของหล่อนก็ว่าได้

เริ่มตั้งแต่นิทานก่อนนอน เมื่อครั้งที่อลิษาดูแต่รูป ยังอ่านไม่ออก

นั่นไง...เพียงคิดถึงแม่ผ่านถ้วยน้ำชาเพียงไม่กี่อึก หล่อนก็สอ่ล้กจนน้ำตาไหล ดีเหมือนกัน น้ำตาไหลออกมาเสียได้อย่างนี้

“อู๊ย...คุณลี...คุณ...ลี...เป็นอะไรไปล่ะคะ” สาวใช้วัยสามสิบปลายๆ ของป้า...สมจิตผู้มีหน้าที่ฉีปะละ จับฉ่ายทั่วบ้านป้าซึ่งเป็นทาวนเฮ้าส์ขนาดสองห้องนอน มีที่จอดรถหนึ่งคัน ห้องหับแต่ละห้องเล็กกะทัดรัด ดูพอเหมาะกับผู้อาศัยสองคน ลูกจ้าง และนายจ้าง ที่เป็นโสดสนิททั้งคู่อาย้ง

วันนี้ ป้ามุกดาเป็นคนไปรับหล่อนจากโรงเรียนตามคำขอร้องของคุณแม่เลี้ยง ซึ่งโทรศัพท์มาจาก ‘จวนผู้ว่าราชการจังหวัด’... ตามที่ป้าเล่าให้ฟัง เมื่อนั่งรถกลับมาด้วยกัน

‘ป้าดีใจจริงๆ นะจ๊ะ ดีใจจนบอกไม่ถูก พอคุณเพลินพิศบอกมาว่า เธอมากรุงเทพฯ ไม่ได้วันนี้ ต้องไปงานกับคุณพ่อ ขอฝากลิษาไว้กับป้าสักสามสี่วัน...ป้าก็เลยกะว่า วันเกิดของลิษา...สิบหกหวานจ้อย Sweet Sixteen ที่จะมาถึง เราฉลองกันเองก่อนก็ไม่เลวนะจ๊ะ...ทำสังฆทานสักสามองค์ดีไหม แล้วลิษาจะทำอะไรๆ อย่างที่เคยทำทุกปีกับเพื่อนเด็กๆ ที่มูลนิธิก็ได้...รู้ไหม...เด็กๆ เขาจำวันเกิดพี่ลีได้แม่นเชียว’

ป้ามุกคงจะมองเห็นอาการ ที่เพื่อนฝูงกลุ่มบ๊วยด้วยกันของหล่อนให้

นียมอย่างนำโกรธไม่กลับสักสองชาติติดต่อกันไป

‘ไอ้ลี้ ไม่มีพ่อ...อลีนาไม่มีพ่อใช่ไหม...ไซซีน่า’

หล่อนเพียงแต่นึกโกรธเพื่อนกลุ่มนั้น แต่ก็ไม่นาน เพราะมันก็เป็นความจริงที่ปฏิเสธไม่ได้ นอกจากจะกำหนดหน้ารีนหลอกใครต่อใคร...เฮอะ...เรื่องอะไรจะต้องหลอกตัวเอง...ไม่มีวันเสียละ

ปีหนึ่งๆ นี้มี ๓๖๕ วัน ปิดเทอมก็ครั้ง หล่อนแทบจะนับได้เลยว่า มีโอกาสพบ พุดกับพ่อก็ครั้ง...ไม่มีจดหมาย ไม่มีโทรศัพท์...อ้อ...เคยมีเหมือนกัน แต่พอก็กไม่ได้พุดอะไรมาก นอกจากถามไถ่เรื่องการเรียน ทุกข์สุขอีกสองสามคำ พ่อหล่อนเป็นคนบ้างาน...งานหลวง...รักบ้านเมือง ประเทศชาติ แต่ไม่เคยแสดงอาการใดๆ หรือพุดอะไรให้ลูกในไส้คนเดียวที่มีอยู่รู้ว่า พ่อรักหล่อนมากน้อยอย่างไร...ไม่เคย...

อาการของคนไม่มีพ่อ ทั้งๆ พ่อยังมีชีวิตอยู่บนโลกเดียวกันนั้น ดูจะใกล้เคียงกับเด็กกำพร้าของมูลนิธิซึ่งป่ามุกดาเป็นนักสังคมสงเคราะห์ เป็นผู้อำนวยการ...จึงมองเห็นอาการที่ว่า ด้วยมันฉาบฉวยวับๆ ออกมาทางกระຈกเงาของหัวใจ

нынั้ตาคมโต ค่อนข้างลึกที่มีขนตาหนาเป็นแพ สีเข้มเสียจนใครๆ อิจฉาว่า ชาตินี้หล่อนคงไม่ต้องเสียเงินค่ามาสคาร่า เช่นสาวๆทั้งหลายเด็ดขาด...нынั้ตาคู่ที่ว่าเป็นหน้าต่าง เป็นกระຈกเงาอะไรนั้น สะทอนแววเหงา...เศร้า ออกมาอย่างชัดเจน ทุกครั้งที่หล่อนนั่งเงียบเชียบเหม่อมองไปไกลแสนไกล

ยี้งหล่อนมองเหมื่อนานเพียงไร สิ่งที่ซุกซ่อนอยู่ในใจก็หลังไหลเข้ามาในแววดายิ่งขึ้น...

“นี่คะ...กระดาศหิซชู” สมจิตไม่ได้คำตอบจากสาวรุ่นผิวขาวนวลละไมราวผ้าไหมเนื้อดี...เรื่องนี้ไม่แปลกอะไร เพราะสมจิตรู้จักหล่อนตั้งแต่วัยเด็กเดินต้อยๆตามแม่ที่เป็นสาวต่างชาติ รูปร่างอรชรงดงาม หน้าตาสวยยังกับภาพเขียนที่เห็นในกรอบบนหลังตู้ของนายจ้าง...ภาพเขียนสาวโบราณที่รัสเซียไปงานเต้นรำที่พระราชวังฤดูหนาว...ระหว่างแม่กับลูก สมจิตตัดสินใจไม่ได้ว่า

ใครจะสวยงามกว่ากัน หากที่แน่ก็คือ ผู้เป็นลูกสาวคนเดียวคนนี้เป็นที่รักของ นายจ้าง คุณมุกดา รวากับว่า หล่อนเป็นบุตรในอุทรก็คงไม่ผิดนัก...สาวรุ่น ผิวขาวเนียนราวผ้าไหม หรือกระเบื้องเนื้อดี

“คุณมุกให้ยกหีบสมบัติของคุณลีจากห้องเก็บของมาไว้ที่ห้องนอนนี้ค่ะ คุณจะได้ดูได้อ่านอะไรๆ อย่างเคย” สมจิตหมายถึงของรักของหวงส่วนตัวของ สาวรุ่นผู้นี้ ซึ่งไม่ได้เดินทางไปกับครอบครัวของบิดาและคุณแม่เลี้ยง...ตามประสงค์ของผู้เป็นเจ้าของนั่นเอง

บอกแล้ว คนพูดก็ยังมึนน้ำใจ ยกกาน้ำชาวางลงบนถาดใบย้อม กลุ่ม กากกระเบื้องใบนั้นด้วยนมรูปรงหน้าตาแปลกกว่านมกาน้ำชาทั้งหลาย... นายจ้างเคยบอกให้สิ้นสงสัย

‘ฉันได้มาจากคุณย่าของเพื่อนรัก...คุณนี่นำภรรยาคุณนิภัทท์ ที่บ้าน อยู่ปากซอยไฉ่ คุณย่าของเธอเป็นชาวรัสเซีย...ลี้ภัยหนีคอมมิวนิสต์ไปอยู่ อเมริกานานแล้ว แต่ยังรักษาขนบธรรมเนียม ประเพณีดั้งเดิมไว้ครบถ้วน... นมกาน้ำชานี้ บักแบบเก่า...ฝรั่งเขาเรียก Tea Cozies คุณนี่นำยกสมบัติ ของเธอให้สินาทิ้งหมด...สองหีบโตๆ นั้นแหละ ของรักของหวงหลานฉัน... สมจิต ดูแลดีๆ...’

ใช่แต่เท่านั้น สมจิตยังรู้เพิ่มเติมจากนายจ้าง

‘คุณเพลินพิศมาฟ้องว่า ลีนาเอาแต่ออกจากบ้านไปเที่ยวกับเพื่อน นกกาไม่บินกลับรัง ไม่เข้าบ้าน...เลี้ยงดูกันยังไงไม่รู้ ไม่พูดคุย ถามไถ่เลย หรือว่า เด็กที่ตัวเลี้ยงไปเลี้ยงสู่ที่ไหน...’

‘ที่ไหนคะ’ สมจิตสงสัย เพราะชมรมลูกจ้างบ้านโน้น มีผู้สื่อข่าวหวังกะทิ เข้มขัน ข้อมูลเชื่อถือได้ เล่าให้ฟังเป็นประจำไม่ต้องเสียค่าบริการ...เป็นต้น ว่า...

‘คุณพิม ลูกสาวคุณพิศกับสามีเก่าที่ตายก่อนมาแต่งงานกับคุณนิภัทท์นาย ข้านะ มีรถขับเองตั้งกะเรียนชั้นมัธยมปลายนะแก...แล้วหลานชาย คุณเอื้อ- อังกูร ก็มีรถประจำตัวขับไปเรียนมหาวิทยาลัย...คุณลีนา มีจักรยานสองล้อ คันเดียว...คุณผู้ชายไม่พูดอะไรเลย...อย่างว่าละนะแก...เงินของคุณพิศไม่ใช่

ของคุณผู้ชาย'

'เฮ้อ...สงสารคุณลี...' สมจิตเทหัวใจให้สาวรุ่นผู้เป็นที่รักตั้งดวงใจของ นายจ้างนานแล้ว แม้จะตัดสินใจไม่ได้ว่า การมีรถขับตั้งแต่ยังรุ่นๆ ทำมาหากิน หาเงินเองไม่ได้นั้นสมควรถูกต้องในการเลี้ยงดูลูกมากน้อยเพียงไร เพราะ สมจิตไม่เคยมีลูก และไม่มีเงินมากพอจะมีความคิดหารถมาขับเอง...นึกขึ้นมาที่ไร หล่อนอยากจะมีจักรยานสักคันจะได้ขี่เป็นเพื่อน

'คุณผู้ชายไม่ว่าอะไร ก็คุณลีอยู่โรงเรียนประจำใช่ไหมล่ะแก...ปิดเทอม-ใหญ่ที่ถึงจะได้กลับบ้านสักครั้ง...จักรยานก็ยังต้องเก็บไว้ในโรงรถ กลับบ้านที่ ก็ถีบไปแค่กันซอย ไปเล่นกับเด็กกำพร้าที่มูลนิธิ...ว่าแต่...แगरู้ใหม่ว่าคุณลีหา หนีไปเที่ยวที่ไหนทุกวันๆ ไม่เย็นย่ำใกล้ค่ำไม่กลับเข้าบ้านกับนก'

โดนคำถามประโยคนั้นเข้าที่ไร สมจิตจะ 'เซิด' เข้าใส่ผู้สื่อข่าวหัวกะทิก คนนั้นทันที...

'รู้...รู้แต่ไม่บอก...แกระบายรู้ก็ไปสืบเอาเองซี'

แ่นละ เรื่องนี้สมจิตไม่พูดเล่นๆ ก็นายจ้างของหล่อน คุณมุกดาเปรยๆ อย่างนี้ก็ขำบ่อยๆ...

'หอสมุดแห่งชาติ...ท่าวาสุกรี ถนนสามเสน...ไปดูเถอะ..หลานฉันอยู่ที่นั่น...ถ้าไม่ไปที่นั่นก็มีอีกหลายแห่ง หอสมุดตำรงราชานุภาพเขาก็ชอบไป...นี่นำลูกฟังเรื่องหนังสือหนังหาให้ลูกสาวตั้งแต่หกเดือนละมัง...ฉันจำได้ เขาอ่านนิทานภาษารัสเซียของเขาให้ลูกฟัง...ในหีบสมบัติของเขาเนะ...มีอยู่หลายเล่ม...'

ใช่แต่เท่านั้น สมจิตยังรู้เพิ่มเติมอย่างขึ้นใจ แ่นละก็หล่อนเป็นคนไทย เต็มใบคนหนึ่ง...คนไทยแบบเก่าๆ หน่อยที่ยังชอบดูลิเก...ดูทั้งทางจอแก้วและ ทางเวทีสดๆ ฉลองตลาดอะไรประเภทนั้น

จึงเมื่อนายจ้างเล่าให้ฟัง เรื่องเพื่อนรักของเธอที่ชื่อนีน่าหรืออรรณา อิวาโนวา กับลูกสาวน้อยๆ คนสวย สมจิตจึงสุดจะปลื้ม...วิสัยทัศน์...ทัศนคติ ของคุณนีน่าฟังเข้าท่าเหลือเกิน

'นีน่าเขาเป็นคนดี มีคุณธรรม มีหลักในการใช้ชีวิตร่วมกันอย่างเป็น

สากล ไม่ใช่พูดลอยๆ แต่ทำจริงๆ...เขาเลี้ยงลูกตามความเป็นจริงของชีวิต ลูกของเขาไม่สนใจ...ลูกสาวของเขาต้องรู้จักรักเหง้าของตัวเองทั้งสองฝ่ายอย่างครบถ้วน...ฝ่ายข้างพ่อ และข้างแม่...ลูกเขาเรียนเปียโนเพลงฝรั่ง แล้วก็ต้องเรียนเพลงไทยเดิมด้วย...เปียโนเล่นเพลงไทยเดิมอย่างลาวเสียงเทียน...สมจิตเคยได้ยินมัย...เพราะจริงๆ นะ...หรือเพลงมอญรำตาบก็เพราะ...ลาวดวงเดือนอีกละ...นี่น่ากำลังเรียนเพลงไทยเดิมที่ติดกับเปียโน...เขาเล่นบาลาไลก้าแก่นักละ นี่เขาก็เอามาด้วย เอามาเล่นให้ลูกฟัง'

เครื่องดนตรีของรัสเซียที่ว่า มีรูปร่างหน้าตาชวนให้ทิ้งมิโซเลน แกรมเสียงก็เพราะจับใจ...

นั่นซี คุณมุกดาและเพื่อนรักของเธอ ที่ชอบอะไรๆ เหมือนกัน จนสมจิตจำได้ เป็นต้นว่า ดาราหนังฝรั่ง...

ภาพยนตร์ฝรั่งที่เข้ามาฉายตามโรงหนังในกรุงเทพฯ หรือตอนหลังๆ มานี้ แปลงเป็นวิดีโอ นั่งดูสบายๆ ที่บ้าน...บางเรื่องเหมือนจะยืนคงอยู่นานเท่านั้น จนมาถึงรุ่นลูก...คุณลีนา ที่ใครๆ แสบหัวเราะก๊าลังสามกลับ แปรกลับหากถามว่า ดาราหนังฝรั่งคนไหนที่สาวรุ่นคนนี้หลงรัก...ประสาวยรุ่นจะหลงรักดารานักแสดง นักดนตรีนั้นละ

โธเอ๊ย...ก็ดาราคคนที่ว่านั้นนะ สมจิตได้ยินนายจ้างพูดว่า

'ดารารุ่นคุณย่า คุณยายของลีนาแล้วละจะ...ลูกเขาสองคนโตเป็นหนุ่ม-ใหญ่ มีลูกมีเต้า ให้แม่เป็นย่านานแล้ว'

คุณลี...แม่คุณเอ๊ย...สมจิตจึงมักจะรำพึงรำพันกับตัวเองเสมอ...สงสัยว่าคุณลีคงจะคิดถึงคุณแม่เหลือเกินนั่นเอง อะไรๆ ที่เป็นของรัก ของชอบของคุณแม่ คุณลีจึงเก็บไว้กับตัวกับใจอย่างเหนียวแน่นอย่างนี้...อย่างไม่เดือตร้อนว่าใครจะคิด จะขำ หรือแอบล้อเลียนว่า เป็นมนุษย์หลงทางและกาลเวลาอย่างร้ายทีเดียว

มีที่ไหน สาวรุ่นขนาดนี้ จะตอบว่า ดาราหนังฝรั่งคนโปรดของตัวเองคือ... 'ออสเตรย์ เฮปเบิร์น...คือ เมล เฟอ์เรอร์...คู่พระคู่นางที่เด่นรำด้วยกันอย่างแสนสุดโรแมนติกจนหัวใจแทบจะละลาย' ...ฉากสำคัญในภาพยนตร์

เรื่องนั้น ซื่อยาวมาก สมจิตจำไม่ได้ รู้แต่ว่านายอธิบายคร่าวๆ...

‘เรื่องของรัสเซีย บ้านเกิดเมืองนอน บรรพบุรุษของนี่นาไง...ถึงฉันจะเป็นคนไทยเต็มใบ แต่ก็รักดารา รักหนังเรื่องนี้ ทุกฉากเลยนะ...รักไม่ลืมหืมไม่ลง ดูซ้ำแล้วซ้ำอีกไม่เบื่อ...คนเขียนเรื่องนี้ เขาเป็นขุนนางรัสเซียชนด้วยละ ท่านเคานต์...เคานต์ลีโอ ตอลสตอย...ถ้าเทียบกับอังกฤษก็เท่าชั้น Earl...’

สมจิตจำได้แบบไทยๆเต็มใบว่า ท่านเคานต์ทอยกอง...ไม่แพ้คนไทยรุ่น ปู่ย่า ตาทวด ที่ออกเสียงแบบเดียวกัน เวลาหูได้ยินชื่อในภาษาต่างชาติ และที่เปล่งออกมทางปาก เจ้าของชื่อแทบจะจำชื่อตัวเองไม่ได้...ยังมีอีกสอง-สามคน ที่สาวรุ่นคนนี้ตอบอย่างไม่เดือดร้อนใจเฉกเช่นดาราสองคนแรก...เขาเป็นดาราหุ่นขี้ผึ้ง ชื่อ โอมาร์ ซารีฟ ชาวอียิปต์ ที่บอกรักด้วยนัยน์ตาได้อย่างร้ายกาจลึกซึ้งนักหนาในเรื่อง ดร.ชีวาโก เรื่องในรัสเซีย ที่สมจิตก็ขอจำแบบคนไทยเต็มใบเช่นเคยว่า...‘หมอกโกลี’ เพราะนายเล่าว่า

‘หมอกคนนี้ ความรักของเขาเหมือนสายน้ำใจ ไหลไปได้...ตรงกับที่พระพุทธองค์ตรัสไม่มีผิดนะสมจิต อะไรๆในโลกนี้มีเกิด มีดับ...มีการเปลี่ยนแปลง ไม่อยู่คงที่ แล้วก็สลายไป...’

“ป่ามุก...” สมจิตสะดุ้ง หีบสมบัติยังไม่ทันเปิด เจ้าของคนปัจจุบันก็วางถ้วยน้ำชาลงบนจานรอง ลุกจากเก้าอี้วิ่งปราดลงบันไดไปโดยเร็ว...เสียงประตูหน้าบ้านเปิดมาเข้าหู...นายจ้างของหล่อนกลับจากงานจริงๆ หรือ...ก็ยังไม่ถึงเวลานี้นา...

* * *

“คุณลี...คุณ...ลือย่าเพิ่งเปิดประตูให้ใครนะคะ” สาวใช้คนเดียวประจำบ้านรีบตามลงมาติดๆ...แน่ละซี ถ้าเป็นนายจ้างผู้เป็นเจ้าของบ้านละก็ คุณมุกจะมีกุญแจเปิดประตูเข้ามาได้เองโดยไม่ต้องรบกวน กตกริ่งเรียก

“คนสมัยนี้ไวใจไม่ได้หรอกนะคะ แล้วพวกมันก็หนกั๊ว แพนสูง กว่าะจะปีนกำแพงเข้ามาขโมยของใคร มันจะสืบจันรู้แน่ๆ อะไรเป็นยังงี้ ใครเข้า-ออกเวลาไหน...หมามีที่ตัว...”

“รู้...ฉันรู้...นี่ไง กำลังมองๆ อยู่ว่า...ใครกันแน่”

อลีนาหันมาขยิบตาชายใส่สวามีใช้ของป่า ขณะที่หล่อนทำอย่างนั้น สมจิตก็ต้องกะพริบตาถี่ ขอบตาเย็นชื้นขึ้นมาทันใด...แม่คุณเอ๊ย...คุณลีของจิต รู้ตัวไหมว่าท่าทีแบบนั้น น่ารักน่าเอ็นดูเสียเหลือเกินแล้ว...จิตไม่อยากจะเห็นคุณลีหน้าเศร้า นัยน์ตาเหงา ท่าทางเหมือนคนไม่มีหัวใจอยู่กับตัว...แบบว่า...หล่นหายหรือถูกใครกระชากแล้วเหวี่ยงทิ้งไกลแสนไกลจนตามหาไม่เจอ...

สู้แบบนี้ไม่ได้ ทั้งน่ารัก ทั้งแจ่มใส เมฆหมอกสีเทาๆ ในลูกตาหายวับ มีแต่ประกายแจ่มใส คล้ายในวัยเยาว์เมื่อยังมีมารดาอยู่ใกล้ๆ...สองคนแม่ลูก...แม่เป็นหญิงสาวผมสีน้ำตาลอมทอง ผิวขาวจนอมชมพูไปทั้งเนื้อทั้งตัว...ร่างโปร่งแบบบางอรชรอ่อนแอและผมยวสสวยที่มุ่นเป็นมวยไว้ตรงท้ายทอย เปิดดวงหน้าเพริศงามเด่น ที่ใครๆ เห็นแล้วต้องมองจนเหลียวหลัง

ลูกสาวคนเดียวยกอดแบบแม่ราวคู่แฝดที่เดียวเขียวแหละ แต่ชายาวกว่า สูงกว่าแม่ เกือบจะถึงปลายคางของพ่อ...พ่อผู้เป็นหนุ่มใหญ่ชาวไทยเต็มใบ ผิวสองสีแบบชาสีนวม หน้าเข้ม ตาคม

สมจิตไม่เคยลืมหภาพสวยงาม เหมาะสมของชายหญิงคู่หนึ่ง ผู้เป็นพ่อแม่ของเด็กหญิงที่หล่อนหลงรักและเอ็นดูราวกับเป็นลูกเป็นหลานในไส้ของตนเอง ไม่มีผิด...

“ไม่ใช่ป้ามุกหรอก” เสียงกระซิบขึ้นอีก ผู้พูดขยับกายจากริมหน้าต่างที่แอบมองเมื่อครู่ สีหน้าแววตาบอกความแปลกใจมิใช่น้อย... “พี่พิมกับ... พี่เอื้อ...” เจ้าตัวหมายถึงลูกติดของคุณแม่เลี้ยง และหลานชาย ผู้อยู่ในวัยใกล้เคียง

ที่สำคัญก็คือ ชีวิตความเป็นอยู่ประจำวัน ตั้งแต่ยกย้ายตามเข้ามาร่วมครอบครัวเดียวกันกับพ่อมายหนุ่มใหญ่ มีลูกสาวติดมาจากภรรยาที่เสียชีวิตหนึ่งคน...แตกต่างอย่างสิ้นเชิง ในสายตาความรู้สึกของเพื่อนบ้านใกล้เคียง ผู้เคยรู้เห็นความเป็นไปของครอบครัวที่มีพ่อ แม่ ลูก สามคน

“เสียตายจิง...ถ้า...ถ้า...เป็น...พ่อ...ก็คงจะ...ดี” เสียงพึมพำพะเผย

แล้วขาดหายไปทันที คล้ายกับตอนเริ่มต้นประโยคนั้นแหละ...คล้ายกับว่า คนพูดไม่ตั้งใจจะหลุดปากออกมาให้ใครได้ยิน

หากความในใจเหล่านั้นไหลออกมาเอง มันคงเบียดเสียดหาทางออกเมื่อก่อนแน่ๆ ตื้อตันอยู่เต็มลำคอ...แม้ความจริงบางส่วนที่ยังตกค้างอยู่ในหัวใจลึกๆ ของหล่อน กลับบอกไม่ได้ว่าจริงหรือ...ที่หล่อนจะคิดถึงพ่อ อาลัยโหยหาขนาดนี้ ขนาดที่ฝันไปว่า คนที่เดินข้ามถนน มายืนหน้าประตูบ้านป่ามุกดา แล้วกดกริ่งเรียกคนในบ้าน...ไม่ใช่ลูกของคุณแม่เลี้ยง ไม่ใช่หลานชายคนโปรดที่ขอมาเป็นลูก เพราะคุณเพลินพิศไม่มีลูกชาย...มีลูกอีกไม่ได้ เพราะถูกโรคภัยภายในบางอย่างรบกวน จนต้องตัดมดลูกทิ้งไปทั้งหลายปีมาแล้วนั่นเอง...

ไม่ใช่...มิได้เป็นเช่นนั้นแน่ๆ...อสินายโกรธ ยังเกลียดพ่ออยู่ดี ที่เห็นดีเห็นงามกับคุณแม่เลี้ยง เอาหล่อนไปกักขังไว้ในโรงเรียนประจำ หลายปีมาแล้ว ตั้งแต่แม่ตาย...กระทั่งวันนี้ ความรู้สึกดังกล่าวก็ยังอ้อยอิ่งอยู่ในโพรงอก

มิใช่แต่หล่อนเท่านั้น ญาติทั้งหลาย ทั้งสนิทและไม่ค่อยจะใกล้ชิด กระทบกันรู้จัก หรือเพื่อนบางคนดวงชะตาไม่กินเส้นกับหล่อน เหมือนเคยเป็นศัตรูคู่อาฆาต จ้องเวรกันมาหลายชาติ ก็ไม่สำนึกในพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธองค์ ให้อโหสิกรรม ตัดวงจรเหล่านั้นเสียโดยเร็ว...

คนเหล่านี้ มักจะพูดจาเสียดสี เย้ยเยาะ ที่เล่นที่จริงเป็นทำนองว่า... ‘พ่อเขาไม่มีเวลาเหลือจะแบ่งให้เธอแล้วละ...สินา...คุณแม่เลี้ยงเขาก็...ปวดหัวเพราะเธอไม่ใช่ลูกเลี้ยงอย่างที่...แม่เลี้ยงคนไหนๆ ก็ฝันอยากได้ อยากช่วยดูแล...เธอเป็นเด็กที่...ไม่น่ารัก...คือ...หัวดี...ชอบคิด ชอบทำอะไรพิเรนทร์...แผลงๆ...ถึงแม้ว่า...เธอจะสวย...แต่เธอก็เหมือนแอปเปิ้ลสีแดงเป็นมัน น่ากัดน่ากิน...น่าขยุ่มพันเข้าไป...ก็อย่างที่เห็นในฉากหนังของดิสนีย์เรื่องสโนไวท์ใจละสินา...แต่มันเป็นแอปเปิ้ลที่มียาพิษ...เธอก็เป็นอะไรอย่างนั้นแหละ คุณแม่เลี้ยงถึงได้กลัวว่า เธอจะ...ทำเรื่องงามๆ ที่ชาวบ้านชาวเมืองจะอ่านพบในข่าวสังคมไฮโซๆ คนดัง...เขาก็เลย...กันไว้ก่อนแก้...จริงมั๊ย...โรงเรียนประจำนี้ ก็เหมือนโรงเรียนดัดสันดานเหมือนกัน ใช่หรือเปล่า...’

ยังมีอีกมากมายก่ายกอง ร้ายยิ่งกว่าก็มี...เช่น...

‘เธอดีขึ้นเยอะนะ...ลีนา...ซักผ้า รีดผ้า ทำเตียงเองทุกเช้า...เธอขัด
พื้นห้องได้มันดีแท้ๆ...เด็กคอนแวนต์เขาทำยังไง...มันถึงได้มันอย่างนี้’

‘ปาแต็ง’ หล่อนแทบจะแยกเขี้ยวใส่... ‘เดินปาแต็งทุกวัน’